

Beograd 2025.

edicija SWITCH

Miloš Dragojević
POGREŠNO VREME

copyright © 2025, Miloš Dragojević
copyright © za ovo izdanje 2025, Rende

urednica
Slađana Novaković

Miloš Dragojević

POGREŠNO VREME

*Kada dođeš ovde sve brige nestaju. Nema više stresa, nervoze, problema. Jedino mi se ne sviđa to što sam potpuno sam. Nema porodice, prijatelja, devojke. Nema ni pasa da laju, političara da lažu, šund pevaljki da podvriskuju, kurvi da pričaju o poštenju... Nema nikoga, i nema ničega...
Pitam se, kako sam uopšte ovde dospao?*

Te 1990. bili smo na moru u Crnoj Gori. Bečići. Sestra, mama, tata i ja. Bio je to deo tradicije koja je trajala od kada znam za sebe, a bogme po priči tatinoj i pre nego što smo se sestra i ja rodili. Naime, tamo, u Bečićima moji su imali apartman u hotelu u blizini prelepe plaže. Taj apartman tati je plaćala firma u kojoj je već dve decenije radio kao pravnik. Zato, nije bilo govora da letujemo na nekom drugom mestu. Istina, mama je to jednom spomenula, ali je tata ljutito odreakovao rekavši da takve plaže i takve uživancije, kao u Bečićima, nigde nema, a sve i da je ima, to ne bi bilo fer prema njegovom preduzeću koje nam je plaćalo taj apartman.

Mojoj dve godine mlađoj sestri i meni u Bečićima je bilo super. Uopšte se nismo bunili. Imajući u vidu da smo svake godine tamo išli, moji roditelji su se zblížili sa porodicama koje su to isto činile, a mi sa decom iz tih porodica. Po ceo dan smo se kupali, igrali u pesku, jeli pečene i kuvane kukuruze, čitali stripove. Ovde moram da napomenem da sam ja, posebno bio opsednut stripovima, naročito onim o Mister Nou, junaku koga sam najviše voleo. Svaki novi broj sam željno iščekivao i znao tačno u dan kada će izaći. Nemalo puta sam čekao da se otvori trafika

kako bih ga zgrabio, i pročitao nastavak dugo iščekivane epizode. Zadubljen u avanture, razne nezgodne situacije i nevolje u koje je ovaj simpatični pilot upadao širom Amazonije, često sam znao da se potpuno isključim i odlutam u taj fantastični svet, svet stripa. I baš tako. Ta moja ljubav prema stripovima bila je deo mog sveta, sveta u koji bih se često povlačio bežeći od realnosti, koja nije uvek bila po mojoj meri. Bežeći tamo gde pravda i pravdoljubivi uvek pobeđuju.

Imao sam srećno detinjstvo. Barem do tada. Mama i tata su živeli skladno, u braku koji je mogao predstavljati uzor mnogim parovima kako treba, i kako se supružnici vole i poštuju. Mi deca, nismo oskudevani ni u čemu. Kažu da sreću čine male stvari, a mene su srećnim činile one baš male. Čokolino, Kinder jaje, čokoladica Životinjsko carstvo sa sličicom, Frutek i naravno omiljeni strip. Tata je pričao da sam već prestar za Frutek, ali ja sam ga jednostavno voleo. Voleo sam i da pravim praćke od parčeta stare automobilske gume od koje bih pažljivo izrezao jednu, dvadesetak centimetara dugačku i par centimetara široku gumenu traku koju bih potom povezao sa parčetom kože jednim kratkim kanapom. Potom bih tom praćkom gađao golubove kojih je na Zvezdari, kraju Beograda u kom smo živeli bilo na pretek. Skoro nikada nisam pogodio ni jednog, ali i kada jesam oni bi se samo zateturali i potom preplašeno odlepršali ko zna gde.

Živeli smo u porodičnoj kući, koja se nalazila tik iza zgrada koje su gledale na Bulevar revolucije, blizu Cvetkove pijace. Bila je to prilično lepa i velika stara kuća još iz vremena od pre Drugog svetskog rata. Naime, moj deda Mitar po kome sam i ja dobio ime, bio je prilično bogat čovek u to vreme, a tada je bilo moderno da se iz centra grada, seli na periferiju, gde su se zidale velike kuće. U to vreme Zvezdara je bila selo, posebno taj deo, niže, niz Bulevar. Tako mi je pričao otac.

Parkić u kome sam se igrao sa svojim vršnjacima obeležio je moje detinjstvo. Tu smo se sastajali, bitisali po cele dane, naravno onda kad nismo morali u školu. Igrali smo se raznih igara, počev naravno od fudbala koji smo igrali na improvizovanom terenu koji se nalazio u samom parku, zatim žmurke, vije, pa sve do rata između Nemaca i partizana koji je tada među nama decom bio jako popularan. Bili smo opsednuti Otpisanima, tako da smo često birali da budemo Prle, ili Tihi. Problem je bio u tome što niko nije hteo da bude Nemač. Tu neprijatnu situaciju smo rešavali sistemom pismo-glava. Takođe, tu u parkiću razmenjivali smo stripove i sličice. Tu pre svega mislim one za album Italija devedesete koji je tada zbog Svetskog prvenstva koje se te godine održavalo u Italiji, bio aktuelan. Naravno, imali smo i ostale albume: Hi - Men, Životinjsko carstvo, Štrumfovi, Zagor...

Sa svojih jedanaest godina, koliko sam imao te devedesete, maštao sam o tome da postanem bokser. Ni sam se baš ne sećam kako se rodilo to moje

interesovanje za ovu popularnu borilačku veštinu, ali svakako da je dosta uticaja na mene imao Majk Tajson, koji je te, ali i prethodnih godina bio svetski prvak u teškoj kategoriji, a čije sam mečeve zajedno sa ocem u sitne sate gledao na televiziji. Gvozdeni Majk, kako su ga iz milošte zvali fanovi, bio je atrakcija, oličenje srčanog, emotivnog boksera koji je svojim magičnim krošoom obarao i one mnogo više i teže boksera od sebe. Ne znam tačno zašto, ali meni je on predstavljao neku vrstu delioca pravde, tako da sam sve njegove protivnike smatrao za negativce, dok je on, pak, bio izraziti pozitivac u celoj priči. U mojoj dečijoj glavi te stvari su bile tako koncipirane. Na moje izrazito insistiranje, odnosno neumorno dosađivanje tata mi je kupio boksterski džak i rukavice. Okačio sam ga na jedno jedino drvo koje se nalazilo u našem dvorištu i potom besomučno tukao u njega. Satima. Mama je bila besna, jer je bila izričito protiv mojih boksterskih afiniteta, ali i jer sam njoj i tati zauzeo mesto ispod kruške gde su inače voleli da sede leti u hladovini. Ipak, naravno, popustila je svom mezimcu na kraju. Vežbao sam kroše, direkt, aperkat, pa sam se onda hvatao u klinč sa džakom zamišljajući od istog imaginarnog protivnika sa kojim se borim, eto već u jedanaestoj rundi dok mi publika krcate arene kliče.

Sve je to bilo lepo. Međutim, kada sam roditeljima spomenuo da bih voleo da treniram boks, e, tu sam već naišao na problem.

– Ne dolazi u obzir! – besneo je otac. – Boks ti ne nudi nikakvu perspektivu. Ti treba da se posvetiš